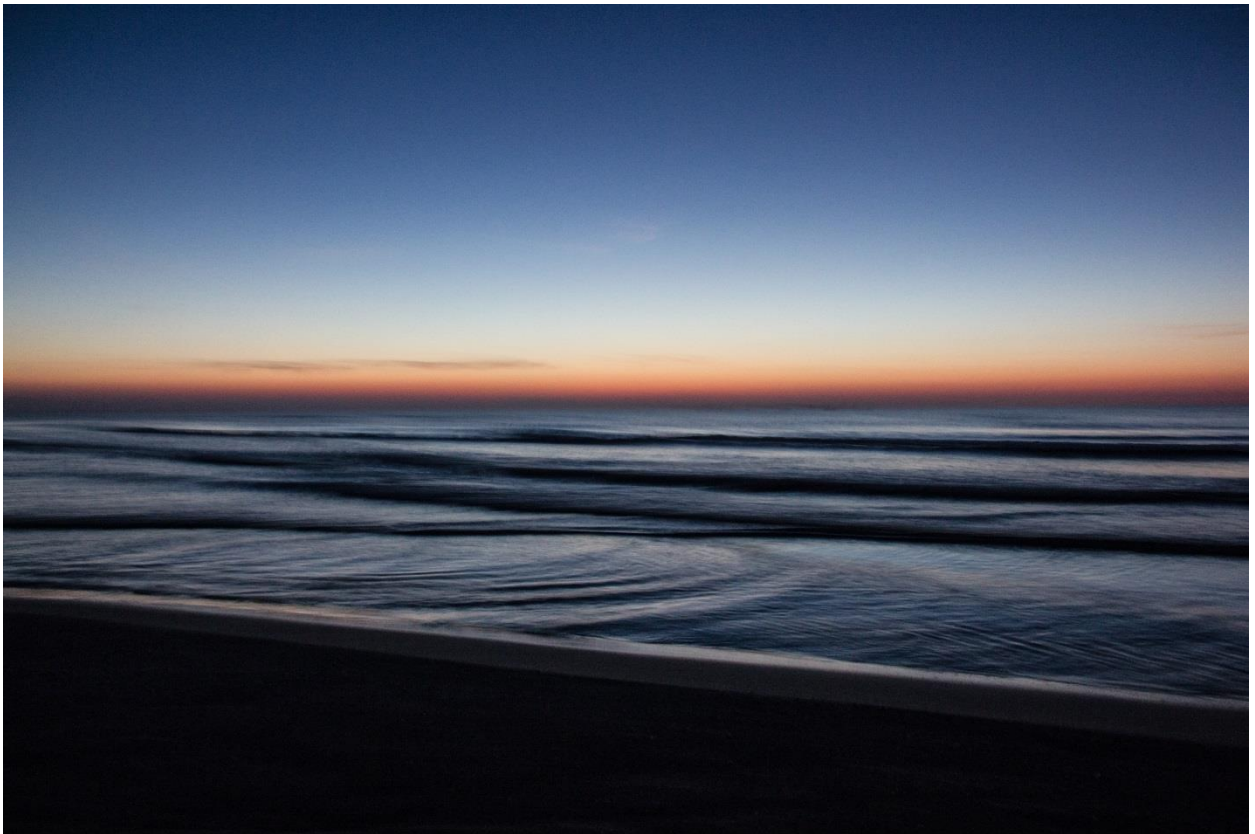
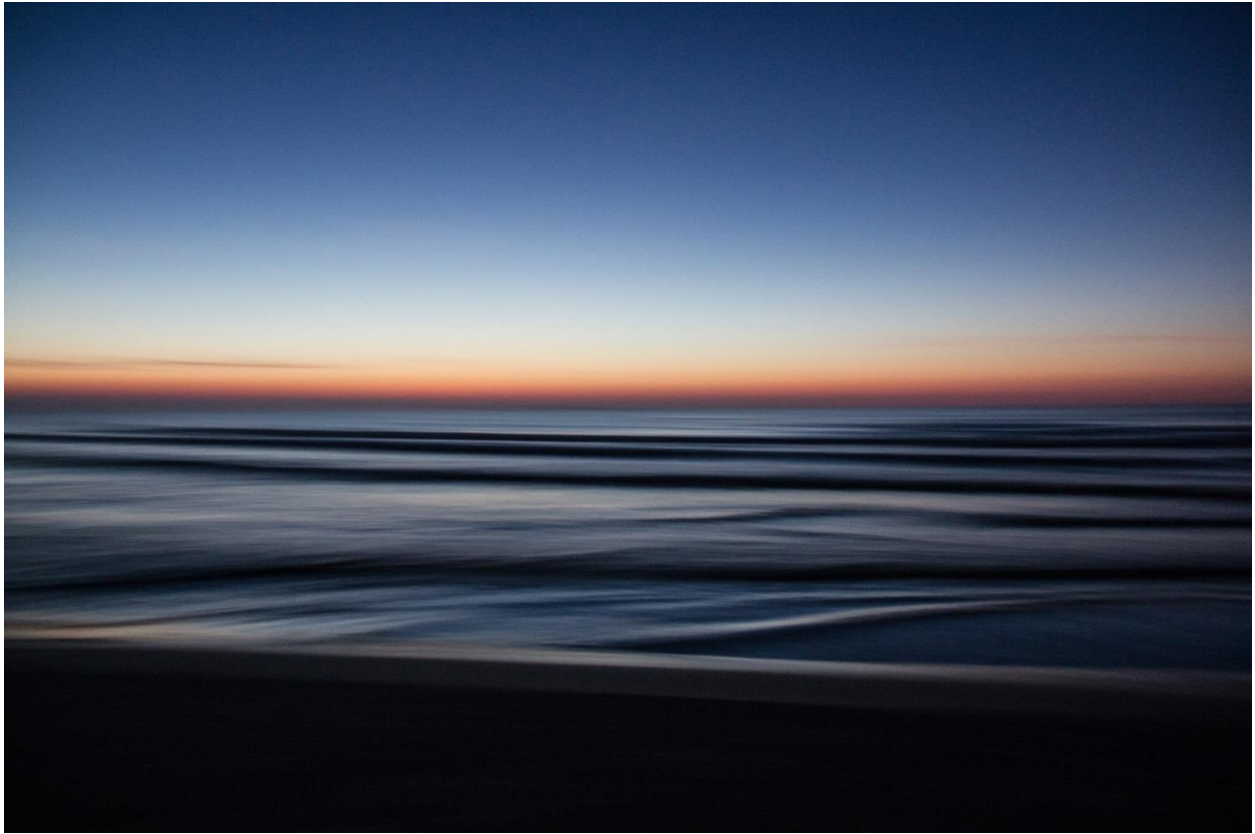
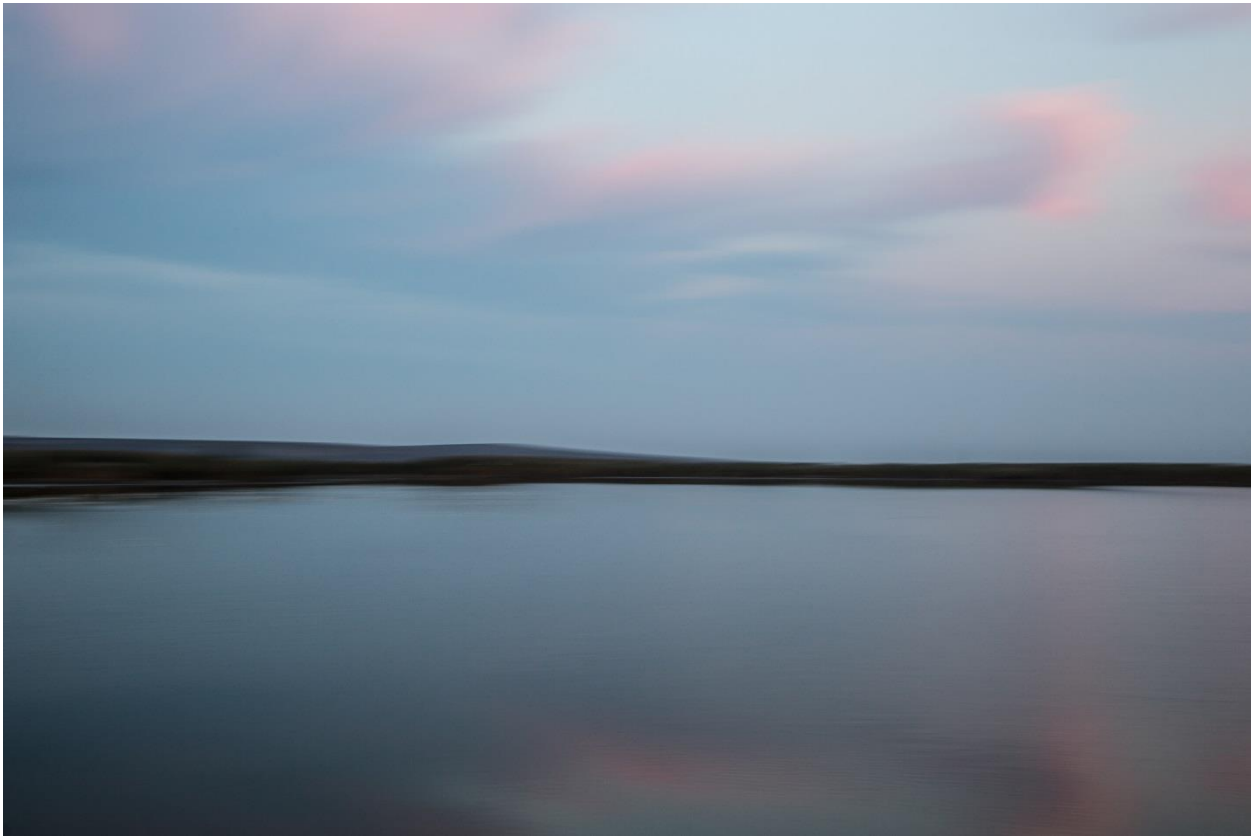

Horizontok

Veszítenivaló, úgy érzem, nincsen, ezért megírom azt a tervet, amivel igazából saját magamnak tartozok. Hmmm, visszafogott verzióját, bevallom, mivel a Csíkszereda-Szíria útvonal talán kissé rögzös lenne egy lakóbusz számára (a lakóbusz pedig túlzottan feltűnő, még akkor is, ha nem narancssárga...). Éppen ezért egy közelebbi vetületét szeretném megcélózni annak a témának, ami az elmúlt hónapokban bizsergette Európát. A bizsergés el-elmúlik, a szenzáció zsibbadásának hangyái lassan eloszlanak, meg persze jön az ünnep-szezon, és úgy tűnik, ha minden jól megy, maradnak a felajzott és ajándécsomagolásba bugyolált előítéletek a fa alatt, azzal a reménnyel, hogy a tél megfékezi a jó dolgukban útonlevők kalandvágát. Hideg már a tenger, hideg a szél. A helyzet az, hogy eddig is hideg volt és eddig is embertelennek számított az, hogy nők, gyerekek, férfiak hulláit mossák partra a Földközi-tenger hullámai. Név nélkül, statisztikai adatokként. Csak annyiban nem volt mindegy, hogy éppen melyik állam hatóságainak gyűlik meg a baja az újabb számokkal és esetleges büntetésekkel, emberi jogi ejnye-bejnyékkal.

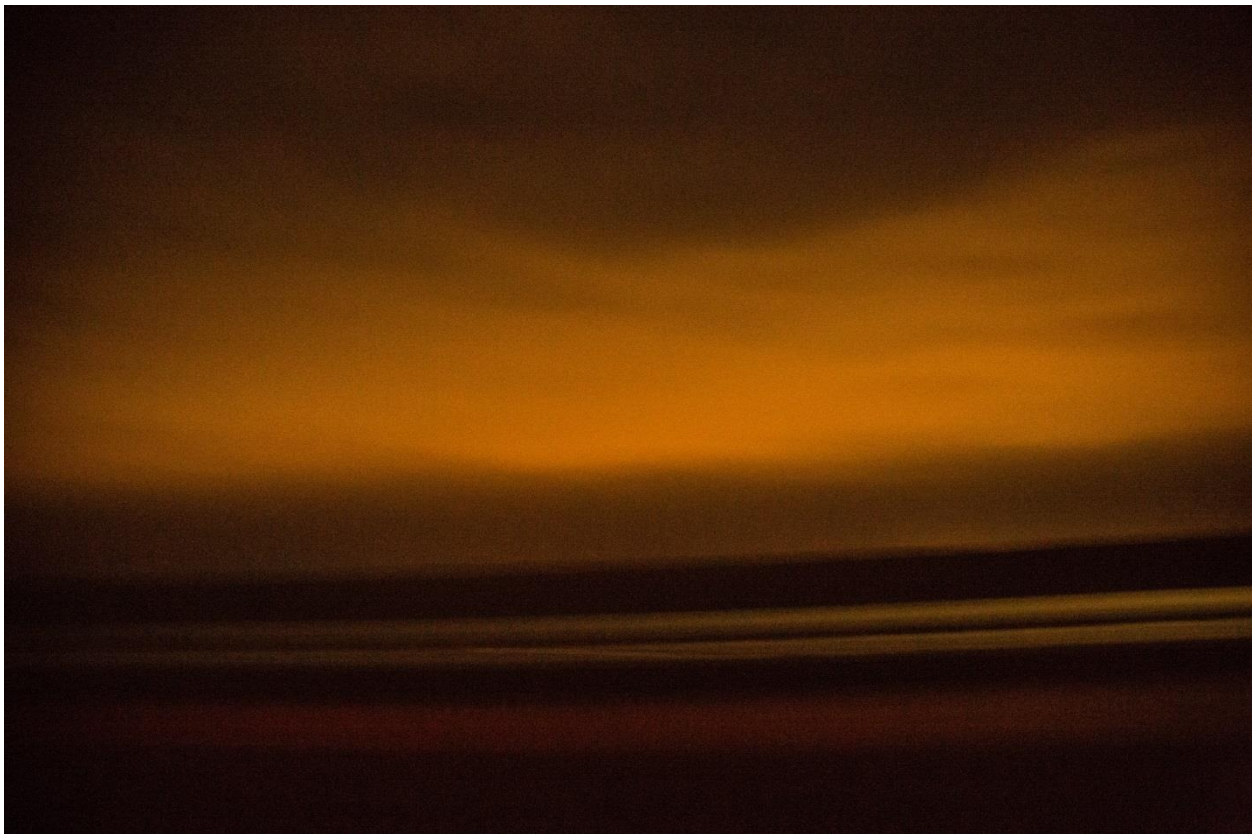
Nem, a projekt maga nem ennyire pátosszal fűtött ☺ „Tájképeket” szeretnék fotózni. Egy nemrég elkezdett fotósorozatam (**Horizontok**) folytatása és újragondolása/átértelmezése a cél. Itt látható egy-két darabja a munkának:

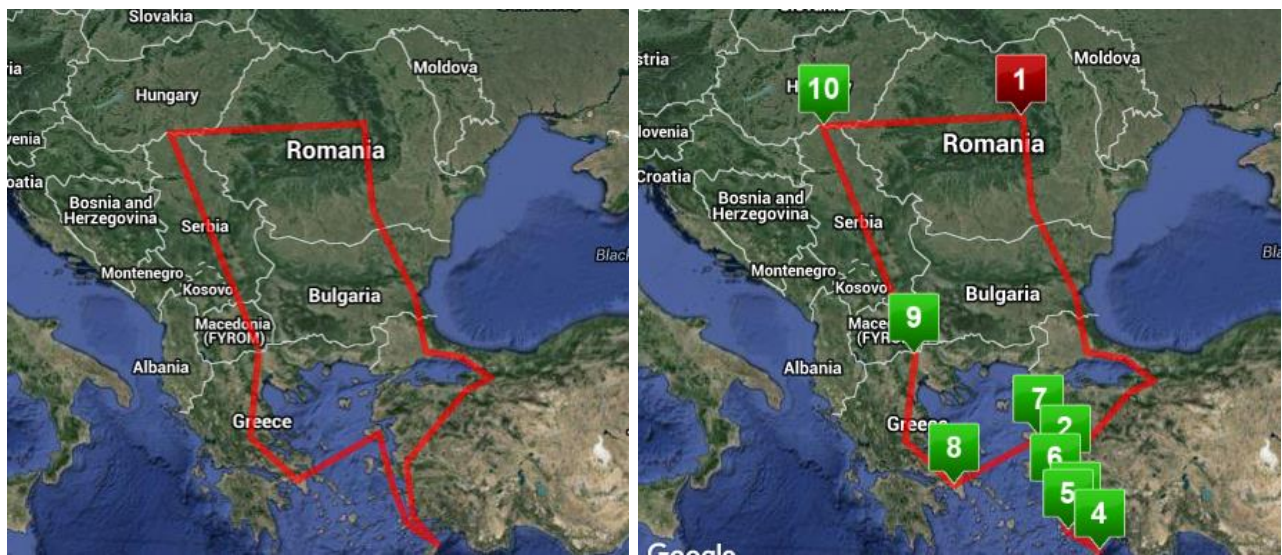

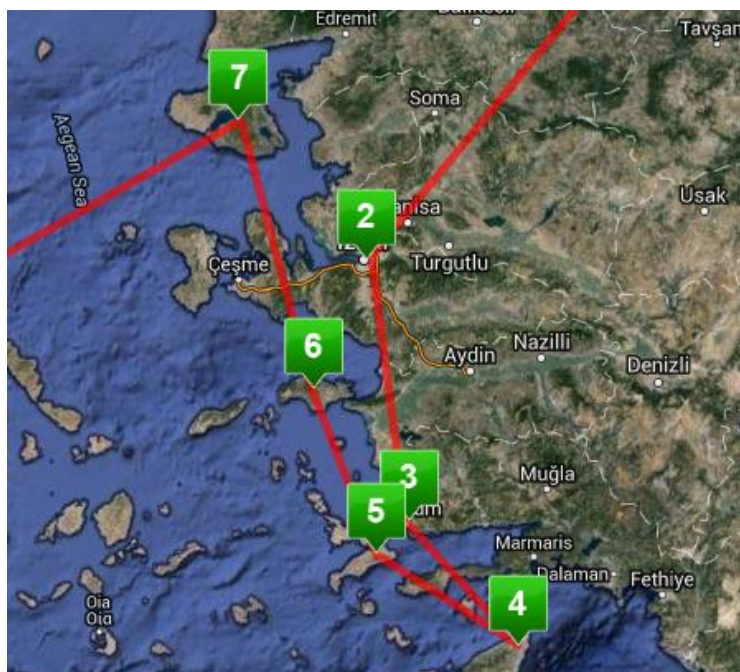

Hasonlóan minimalista, absztrakt fotók készítését tervezem, csak ezúttal emberi lenyomatokkal. Azokon a partszakaszokon, ahol a bevándorlók/menekültek útra kelnek, ahol partra szállnak, ahol táboroznak, ahol megállítják őket. Horizontokat csónakokkal, hátrahagyott tárgyakkal, várakozó emberi alakokkal, rögtönzött sátrakkal. Ütköztetni szeretném a nappalijaink fehér keretes, nyugtató színvilágú tengerparti tájképeinek szinte-szinte giccsét egy nagyon is földszagú jelennel. Újból jelzem: pátosz nélkül, a fenti példák esztétikai minimalizmusával, az „egész”-re tekintve a távolból.

Mindehhez az utam Nyugat-Törökország és Görögország partvidékén vinne végig. Pontosabban: **Csíkyszereda** (itt még nincsen tenger, illetve menekült sem igazán, ezért nem vág témába, pirossal lett bejelölve) – **2. Izmir** és környéke – **3. Bodrum** és környéke – **4. Rodosz** szigete – **5. Kosz** szigete – **6. Számosz** szigete – **7. Leszbosz** szigete – **8. Athén** és környéke – **9. görög-macedón határ** – **10. szerb-magyar határ** – **Csíkyszereda**

Itt található a hozzávetőleges (az éppen aktuális politikai és menekültügyi helyzet függvényében rögtönzésekre lehet majd számítani) útvonal térképre festve:

A link az interaktív térképhez: <http://www.scribblemaps.com/maps/view/Horizontok/Ybusz>

Mindez a távolság hozzávetőlegesen 4000 km-t jelent kizárólag szárazföldön. 10 l/100 km-es fogyasztással és 350 Ft/l gázolaj-árral számolva ez kb. 140.000 Ft üzemanyag-költséget eredményez.

Valóban sok a sziget és jogos a kérdés, hogy nem-e csónakra lenne inkább szükség ezen projekt kivitelezéséhez 😊 A lakóbusz logisztikai egyszerűséget nyújt (utazás, szálláskeresés ügyében mindenképp), ugyanakkor rugalmasságot biztosít a téma követésében is. Legtöbbször a helyszín új információkat kínál, a helyiek kevésbé járt utakat, módokat ismernek, olyan szempontok tűnnek fel amikre nem lehetett számítani a térképre festés pillanataiban. Számomra tulajdonképpen ez jelenti a fotózás szépségét (és nem kell feltétlenül riport vagy dokumentarista vagy bármilyen címkével ezt ellátni, hogy műfajilag skatulyázzuk): a téma magával visz, olykor olyan hullámokra, amikre még fel sem készültél. A lakóbusz tökéletes eszköze ennek az improvizációnak. A vízen való boldogulás pedig megoldható a rendszeres vagy éppenséggel rendszertelen görög kompjáratokkal.

A sorozat elkészülését övező tapasztalatok, az út részletei egy blog formájában lesznek követhetőek: fotók, videók, beszámolók helyszínekről, életutakról. (Ez a blog akár saját weboldalam keretén belül is működtethető: www.zsuzsannafodor.com.) A projekt ugyanakkor bővíthető is, következő pályázatok vagy esetleges támogatók segítségével. Lampedusa, Cagliari, az olasz partvidék táborai, ahol egy szélesebb körű és messzemenőleg nem újkeletű jelenség esetlegességeivel lehet szembesülni. Jelen útvonalam sem kisléptű (hát nem nem 0 liter és nem 0 Forint a hozzávetőleges költségvetés ☺), de belefér körülbelül másfél hónap időskijába és meggyőződésem, hogy az egyéb költségek (főként üzemanyag) fedezésére a saját anyagi forrásokon kívül lesz lehetőség támogatókat találni.

A magyarázat? Több mint tíz évvel ezelőtt került a kezembe egy plakát, ami azóta is velem van:

Megjárta egyetemi bérlet lakások falát, felgöngyölve porosodott szekrények között, sarkai kopottak, gyúrmarasztók maradványai hordozzák a különböző ujjlenyomatokat. És sajnos, amint költözött, úgy vált egyre aktuálisabbá a téma amit hordoz. A teljes képen elvesznek a részletek, de közelebből tekintve a hullámok neveket mosnak partra, egy-egy külön világot. Egyre több világot. Úgy vélem tartozunk az ördögeinknek egy felsorolással, még ha szimbolikus is az. És sejtethetjük az egészben a részeket, a részekkel az egészet, a változatlan mögött az esetlegeset, az esztétikailag kellemes és a zaklató síkjainak

folyamatosan egymásra rakódó rétegeit. Mindezt pedig lehetőleg úgy, hogy a keletkező munka ne váljon az éppen kifizetődő politikai retorika tartalomtól megfosztott eszközévé – bár nyilvánvalóan én sem a semleges szürkéből közelítem meg a témát 😊.